

ΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

(Η ζωή της ωραιότερας γυναίκας των αιώνων, γραμμένη από τον Γάλλο ιστορικό Φούνκ Μπραντάνο)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: — Ο ωραίος Πάρις, ο γυιός του βασιλέως της Τροίας Πριάμου, θασανίζεται από έναν παράφορο έρωτα για την ωραιότερη των γυναικών, την πεντάμορφη Έλενη, τη σύζυγο του βασιλέως της Σπάρτης Μενελάου. Στο τέλος, μη μπορώντας πια ν' αντισταθί στο πάθος, εξοιλιέται ένα πλοίο κι' έρχεται στην Ελλάδα. Ο Μενέλαος τον φιλοξενεί στα ανάκτορά του, μα η Έλενη του δείχνεται αδιάφορη. Ωστόσο, ο Πάρις δεν απογοητεύεται και, έπωφελούμενος ενός ταξιδιού του Μενελάου στην Κρήτη, ξεμοναχιάζει την Έλενη και της εξομολογείται τον έρωτά του.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Άλλ' άς τ' αφήσουμε αυτά! εξακολούθησε ο Πάρις. Δεν είναι τρομερό, δεν είναι φριχτό να σε χαιρείται κάθε νύχτα στην άγκαλιά του ο άνάξιος σύζυγός σου, ενώ εγώ ο δυστυχισμένος μόνο στο τραπέζι σε βλέπω... Και τότε πώς;... Α! ούτε στο χειρότερο έχθρό μου δεν θα εύχόμουν το μαρτύριο που ύποφέρω την ώρα που τρώμε κ' οί τρεις μαζί. Ω! πόσο μετανοιώνω τότε γιατί δέχτηκα τη φιλοξενία αυτού του χωριάτη, του Μενελάου, που τολμάει, μπροστά στα μάτια μου, να περνάει το χέρι του γύρω από τον λαιμό σου... Και μία άπερίγραπτη ζήλεια με θασανίζει, καθώς συλλογίζομαι — γιατί να μην το πώ; — ότι κάτω άπ' το τραπεζομάντηλο τολμάει και χαϊδεύει τα θεία σου μέλη.

»Όταν, μπροστά μου, αλλάζετε τρυφερά φιλήματα, παίρνω το κύπελλό μου και το θάζω μπροστά στα μάτια μου για να μη βλέπω. Χαμηλώνω το βλέμμα μου, όταν αυτός ο άγροϊκος σ' άγκαλιάζει, και μέσ' στο στόμα μου μαζεύεται το κρέας που δεν μπορώ να το καταπιώ από το κακό μου. Συχνά, δεν μπορώ να κρατήσω σ' αυτές τις στιγμές ένα στεναγμό, ενώ εσύ — ω! μη θελήσης να διαμαρτυρηθής... σε είδα... — γελάς περιπαχτικά, ακούγοντάς με να στενάζω... Προσπαθώ κατόπιν να πνίξω τη φλόγα μου μέσα στο κρασί, μα το κρασί τη φουντώνει ακόμα περισσότερο.

»Και παλεύω όσο μπορώ για να κρύψω τη λύσσα μου, καίτοι ό,τι κι' άν κάνω τίποτε δεν μπορώ να συγκρατήσω τον έρωτά μου και να μην τον αφήσω να δειχτή...

»Κι' εσύ ξέρεις, αισθάνεσαι τις πληγές μου... Οί θεοί να δώσουν να τις ξέρης εσύ μόνο! Πόσες φορές, όταν τα δάκρυα ανεβαίνουν στα μάτια μου, δεν γυρίζω άλλο το πρόσωπό μου για να μη τα ίδουν οί άλλοι!... Πόσες φορές, μετά το κρασί, δεν άρχισα να διηγούμαι έρωτικές ιστορίες, παρακολουθώντας στα χαρακτηριστικά σου το αποτέλεσμα των λόγων μου, γιατί κάτω από ένα φανταστικό όνομα, εγώ είμαι ο ήρωας των ιστοριών αυτών... Και, για να μιλήσω πιο έλεύθερα, προσποιούμαι συχνά το μεθυσμένο... Έτοι, μία φορά, καθώς προσποιόμουν το μεθυσμένο, έτυχε να μισανόξη ο χιτώνας σου και να αφήση να φανή το στήθος σου, πιο λευκό από το καθαρό χιόνι, πιο λευκό άπ' τα φτερά του κύκνου, τω έραστού της κούπελας σου. Κρατούσα τη στιγμή εκείνη στα χέρια μου ένα κύπελλο: μέσα στην έκστασί μου όμως, το παράτησα και κύλισε κάτω...

»Εσύ την ίδια έσκυψες για να φιλήσης την κόρη σου Έρμιόνη... Μα πρόλαβα εγώ και σκύβοντας δήθεν για να πάρω το κύπελλο, έκλεψα χωρίς να το νοιώσης ένα από τα φιλήματά σου αυτά...

»Α! άν οί θεοί σ' άριζαν ως έπαθλο ενός μεγάλου άγώνος, για την άγάπη σου θα γινόμουν ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου για να σε κάνω δική μου.

»Τώρα πέφτω και σε ίκετεύω να μου επιτρέψης, γυναίκα πεντάμορφη, να φιλήσω τα πόδια σου... Θα σε παντρευτώ και θα ξαναγυρίσω στην πατρίδα μου!... Άλλωϊως, θα πεθάνω έδω, το θέλος του έρωτά σου μου έχει τρυπήσει πέρα για πέρα την καρδιά...

»Πρόσεξε λοιπόν, Έλενη, μη περιφρονήσεις έναν έρωτα που τον επέβαλε ο Φύσιος. Δείξου ευνοϊκή σε μένα και θα κάνω τους θεούς ευνοϊκούς στα σχέδιά σου!...

»Πόσα πράγματα ακόμα έχω να σου πώ!... Μα για να τ' ακούσης πρέπει να με δεχθής στο κρεβάτι σου, μέσα στη σιωπή της μαύρης νύχτας... Φοβάσαι μήπως προδώσης το σύζυγό σου; Έλενη, άς μιλήσουμε σοβαρά... Νομίζεις πως μία γυναίκα με πρόσωπο σαν το δικό σου μπορεί να περπατήσει στενά μονοπάτια της συζυγικής πίστωσης;... Άν πάψε να είσαι πιστή... Η συζυγικές άπιστίες άρέσουν στον θα-

σίλεα των θεών, άρέσουν στην Άφροδίτη... Χάρης σε μία τέτοια άπιστία, έχεις εσύ τον Δία για πατέρα σου... Άν τα χαρίσματα των γονέων τα κληρονομούν και τα παιδιά τους, δεν μπορείς να μείνης πιστή σύζυγος, Έλενη μου... Η μάλλον να μείνης πιστή σύζυγος σε μένα, όταν θα σε πάω στην Τροία και θα σε παντρευτώ!... Στο δρόμο της άγάπης, άς είμ' εγώ το μόνο παρασιράτημά σου!... Για την ώρα, άς μη μάς τρομάζει ή άμαρτία, γιατί κάθε έρωτική άμαρτία μας θα σβύση με τους δεσμούς του γάμου, που θα μάς ενώσουν, όπως μου ύποσχέθηκε ή Άφροδίτη...

»Έξ άλλου, μην ξεχνάς ότι κι' ο σύζυγός σου ο ίδιος, φεύγοντας, σου σύστησε να με περιποιηθεί; Έ, λοιπόν, με περιποιηθήκες καθόλου εσύ; Άπεναντίας μάλιστα, με παραμελείς...

»Ακολούθησε τώρα τις συμβουλές ενός άνοήτου συζύγου και δείξου λίγο καλόσορη προς τον ξένο σου...

»Κατά τις μακρές ώρες της μαύρης νύχτας, αναπαύεσαι μόνη σου στο κρεβάτι σου σαν χήρα κι' εγώ κοιμάμαι μόνος μου σαν χήρος... Πόσες κοινές χαρές θα μάς ένωσαν τις ώρες αυτές και πόσο ή άγάπη μας θα φώτιζε την νύχτα και θα την έκανε πιο λαμπρή κι' από την ήμερα! Θα σου κάνω όσους όρκους θελήσεις για να σε πείσω να μ' ακολουθήσης στην Τροία...

»Φοβάσαι την άποδοκιμασία που μπορεί να ξεσπάση εις θάρος σου άν το κάνης αυτό; Παίρνω όλο το λάθος επάνω μου, μιμούμενος ως προς αυτό το παράδειγμα του πρώτου σου συζύγου και των δυο αδελφών σου. Μήπως δεν σ' έκλεψε άλλοτε ο Θησεύς; Η μήπως τ' αδελφία σου, ο Κάστωρ κι' ο Πολυ-

δεύκης δεν έκλεψαν τις δυο δίδυμες κόρες της Λευκίππης; Ο τρωϊκός στόλος είναι έτοιμος στο γειτονικό λιμάνι, γεμάτος όπλα και πολεμιστάς. Τα κουπιά και ο άνεμος θα μάς εξασφαλίσουν ένα σύντομο ταξίδι. Θα περάσης με τη βασιλική σου μεγαλοπρέπεια από τις πολιτείες της χώρας μου, όπου ο λαός, βλέποντάς σε, θα πη πως γεννήθηκε μια καινούργια θεά. Σε κάθε μέρος που θα περάσης θα κάψουν πολύτιμα ξύλα για σ' ένα κ' ή θεές θα ζηλέψουν για τις τιμές που θα σου κάνουν οί συμπατριώτες μου!... Και με πόσα δώρα, ο πατέρας μου, ή μητέρα μου, οί αδελφοί μου, κ' ή αδελφές μου θα σε γεμίσουν!...

»Μη φοβηθής έξ άλλου πως θα γίνη κανένας πόλεμος γιατί μ' ακολουθήσης... Άπ' όλες τις πόλεις που κλέφτηκαν ως τώρα, καμιά δεν στάθηκε άφορμή να γίνον αιματηρές μάχες. Ο Θησεύς σ' έκλεψε, όπως είχε κλέψει προηγουμένως την ωραία Άριάδνη, την κόρη του Μίνω-

ος. Έγινε κανένας πόλεμος, τόσο στην πρώτη περίπτωση, όσο και στη δεύτερη;... Άν ωστόσο επιμένης να φαντάζεσαι πως θα γίνη πόλεμος, μάθε ότι κι' εγώ είμαι δυνατός κι' ότι τα θέλη μου σκοτώνουν. Και ή χώρα μου δεν ύστερεί σε τίποτε από την Ελλάδα. Η Τροία είναι πλούσια σε ανθρώπους και σε ύλογα. Ο Άτρείδης Μενέλαος δεν θα δείξη πιο στή μάχη από τον Πάρι, ούτε μεγαλύτερη αξία... Ημουν ακόμα παιδί, όταν νίκησα άντρες τρομερούς σαν τον Διόφοβο... Και δεν είμαι τρομερός μόνο στην πάλη σώμα με σώμα. Άπό πολύ μακριά τα θέλη μου πετυχαίνουν το στόχο τους... Ο Μενέλαος μπορεί να καυχηθής ότι έχει τη δική μου επιδειξιότητα. Κι' άν ακόμα έχη όλες τις άρετές, έχει αδελφό που να συγκρίνεται με τον ο αδελφό Έκτορα, ο όποιος είναι τόσο γενναίος, ώστε να μπορή να τά θάλη μ' ένα όλόκληρο στράτευμα;

»Όπωσδήποτε, θα μου άρεσε να πολεμήσω για μία γυναίκα σαν εσένα... Τόσο το καλύτερο δε για σενα άν ή οίκουμένη όλόκληρη μπλεχτή σ' ένα πόλεμο έξ αιτίας σου... Η δόξα σου θα μείνη αιωνία... Έλα λοιπόν μαζί μου στην Τροία να γίνης σύζυγός μου...»

Η Έλενη όμως αντιστάθηκε στις ίκεσίες του Πάριδος. Ήταν άφωσιωμένη στον σύζυγό της, τον αγαπούσε όχι θέβαια μ' ένα παράφορο πάθος, αλλά με μία άγάπη ήρεμη και γαλήνια. Είχε συνηθίσει τον Μενέλαο και δεν είχε κανένα παράπονο άπ' αυτόν. Ζούσε μέσα στο παλάτι του τιμημένη, έτρωγε καλά, κοιμόταν καλά. Ένας καλός γάμος, γερός, νόμιμος, χωρίς κινδύνους, δεν ήταν προτιμότερος από την ταραγμένη κι' άθέβαιη

ζωή μιᾶς ἔνοχης συζύγου;

— Ξένε, ἀποκρίθηκε ἡ Ἑλένη στὸν Πάρι, θεβήλωσες τὸν ἱερὸ χαρακτήρα τῆς φιλοξενίας, ζητώντας νὰ κλέψης τὸν ἔρωτα τῆς γυναίκας τοῦ ἀφέντη αὐτοῦ τοῦ σπιοῦ. Μ' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ἐνόχους σκοποὺς διέσχισες τὸν πολυκύμαντο πόντο καὶ ἦρθες στὴν χώρα μας; Μὲ τέτοια προσβολὴ ἀπαντᾶς στὴν καλωσύνη ποὺ ἀνοίξε τις πύλες αὐτοῦ τοῦ παλατιοῦ στὸν ταξιδιώτη ποὺ ἔφτασε ἀπὸ μακρινές χώρες; Δρασκέλιες τὸ κατῶφλι μας σὰν φίλος ἢ σὰν ἐχθρός; Ἴσως ἐσὺ, τώρα, αὐτὲς μου τις μομφές, ὅσο δικαιολογημένες κι' ἂν εἶνε, τις χαρακτηρίζεις ἀνόητες.

»Ἐστω, εἶμαι μιὰ ἀνόητη! Ἄς εἶμαι!... Φτάνει μόνο νὰ μὴν πάψω νὰ εἶμαι φρόνιμη καὶ νὰ μὴ θῶ ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο τῆς ἀκηλίδωτης συζυγικῆς ζωῆς...

»Θαυμάζω τὴν τόλμη σου καὶ τὴν ἀφορμὴ ποὺ σὲ κάνει νὰ ἐλπίζης πὼς θὰ πετύχῃς... Ἐπειδὴ ὁ Θησεὺς μὲ ἀπήγαγε μιὰ φορὰ, νομίζεις πὼς πρέπει ν' ἀπαχθῶ καὶ δεύτερη;... Δὲν μπορῶ θέβαια νὰ θυμῶσω μαζὺ σου. Πὼς μπορεῖ νὰ θυμῶση κανεὶς ἐναντίον ἐνὸς ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος τὸν ἀγαπᾷ; Φτάνει μόνο ἡ ἀγάπη σου, γιὰ τὴν ὁποία τόσα λόγια μοῦ εἶπες, νὰ μὴν εἶνε προσποίησης... Καὶ πραγματικὰ ἀμφιβάλλω γι' αὐτὴν... Ὅχι γιατί δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ μου, στὴν ὡμορφιά μου...

Ξέρω καλά τὸ πρόσωπό μου...

Μὰ πολλές γυναῖκες καταστράφηκαν ἀπὸ τὴν εὐπιστία μὲ τὴν ὁποία ἄκουσαν τὰ λόγια τῶν ἀνδρῶν...

»Πολλὲς γυναῖκες ὑπέκυψαν...

Μὰ εἶνε τάχα τόσο σπάνιο μαργαριτάρι μιὰ γυναῖκα πιστὴ στὸ σύζυγό της... Γιατί νὰ μὴν εἶμαι κι' ἐγὼ μιὰ ἀπ' αὐτές; Εἶνε τάχα μοιραῖο νὰ πάθω κι' ἐγὼ αὐτὸ ποὺ ἔπαθε ἡ μητέρα μου; Ἡ μητέρα μου ἔπεσε θύμα μιᾶς ἀπατηλῆς μεταμορφώσεως... Ὁ Ζεὺς ποὺ τὴν ξεπλάνεψε εἶχε μεταμορφωθῆ σὲ κύκνο μὲ λαμπρὸ φτέρωμα... Ποιὸς θὰ δυσπιστοῦσε σ' αὐτὸν τὸν κύκνο; Ἐγὼ ὁμως ἂν ξεγελαστῶ, δὲν θὰ εἶχα ὡς δικαιολογία μιὰ τέτοια πλάνη... Κι' οὔτε θὰ εὕρισκα τὴν ἐνίσχυσι ποὺ θρῆκε ἡ Λήδα ἀπ' αὐτὸν ἀκριβῶς ποὺ τὴν ἔκανε, νὰ ἀμαρτήσῃ... Ποῦ εἶνε ὁ Ζεὺς, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν πτώσι μου, θὰ μ' ἀνύψωνε στὴν εὐτυχία;

»Καυχίεσαι γιὰ τὴ ράτσα σου, γιὰ τοὺς προγόνους σου, γιὰ τὴ βασιλικὴ σου καταγωγὴ. Ὁ οἶκος μέσα στὸν ὁποῖο ζῶ δὲν λάμπει μὲ λιγώτερη αἴγλη ἀπὸ τὸν δικό σου... Πρέπει τάχα νὰ μιλήσω γιὰ τὸν Δία ποὺ εἶνε πατέρας μου καὶ πρόγονος τοῦ πεθεροῦ μου ἢ τὸν σύζυγο τῆς μητέρας μου Τυνδάρεω καὶ τὸν Πέλοπα, τὸν γιοῦ τοῦ Ταντάλου;... Βέβαια, παραδέχομαι τὴ δύναμι τοῦ θρόνου τοῦ πατέρα σου, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶσαι περήφανος. Μὰ κι' ὁ θρόνος αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ βασιλείου δὲν εἶνε καθόλου κατώτερος. Κι' ἂν ἡ Τροία εἶνε πιὸ πλούσια, αὐτὸ ὅσο δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ θεωρῆται ὡς μιὰ χώρα θάρσυρη.

»Ὅσο γιὰ τ' ἀναρίθμητα δῶρα, γιὰ τὰ ὁποῖα μοῦ μίλησες, καὶ τὰ ὁποῖα θὰ θάμπωναν καὶ μιὰ θεὰ ἀκόμη, μάθε ὅτι ἂν θελήσω νὰ θῶ ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς, μόνο γιὰ σένα, γιὰ σένα τὸν ἴδιο θὰ γίνῃ αὐτὸ κι' ὄχι γιὰ τὰ δῶρα σου. Ἐσὺ μόνο μπορεῖς νὰ μὲ παρασύρῃς, κι' ὄχι τὰ δῶρα σου. Κι' ἂν δὲν τὰ περιφρονῆσω, αὐτὸ θὰ γίνῃ γιατί δέχεται κανεὶς πάντα μ' εὐχαρίστησι τὰ δῶρα ποὺ τοῦ προσφέρει ἐν' ἀγαπημένο πρόσωπο. Περισσότερο ἀπ' τὸ καθεστὶ στὸν κόσμο ἀξίζει γιὰ μένα ἡ ἀγάπη σου, ἢ σκέψι ὅτι ὑποφέρεῖς ἐξ αἰτίας μου κι' ὅτι πρὸς χάριν μου διέσχισες τὴν ἀπέραντη θάλασσα...

»Μὰ ἂς ἔρθουμε στὴν συμπεριφορὰ σου στὸ τραπέζι τοῦ σπιτιοῦ μου, τοῦ σπιτιοῦ τοῦ συζύγου μου. Μὴ νομίζεις πὼς δὲν τὴν ἔχω ἀντιληφθῆ... Πότε μοῦ ρίχνεις ἕνα βλέμμα γεμάτο φλόγα ποὺ τὸ δικό μου δὲν μπορεῖ νὰ τὸ θαστάξῃ καὶ πότε, ἀρπάζοντας τὸ κύπελλο ἀπὸ τὸ τραπέζι ἀκουμπᾶς τὰ χεῖλη σου στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέρος ποὺ ἀκούμπησα καὶ τὰ δικά μου.

»Πολλὲς φορές βλέπω τὰ νοήματα ποὺ μοῦ ἔκανες κρυφά, μὲ τὰ δάχτυλά σου καὶ μὲ τὰ μάτια σου, ποὺ ἐμοιαζαν μὲ λόγια. Κοκκινίζω μ' αὐτὲς τις ζωηρὲς ἐκδηλώσεις σου, ἀπὸ φόβο μή-

πως ὁ σύζυγός μου ἀντιληφθῆ τίποτε καὶ ψιθύριζα συχνὰ μὲ φωνὴ σιγανή, μὰ χωρὶς νὰ παραπονοῦμαι: «Μὰ δὲν φοβᾶται λοιπὸν τίποτε»;

»Κι' ἔπειτα, μπορῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἔχεις μιὰ σπάνια ὡμορφιά καὶ καταλαβαίνω τὸ ὅτι ἡ κοπέλλες μποροῦν νὰ λαχταροῦν τὰ φιλιὰ σου. Μὰ ἐγὼ πὼς νὰ λερῶσω τὴ φήμη μου;

»Ἐπειτα, καὶ πολλοὶ ἄλλοι νέοι μὲ λαχταροῦν ὅπως ἐσὺ, μὰ αὐτοὶ ξέρουν νὰ κάθωνται φρόνιμα... Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἐσὺ εἶσαι ὁ πιὸ τολμηρός... Ἄν σὲ γνώριζα πρὶν παντρευτῶ, θὰ μποροῦσα νὰ σὲ ξεχωρίσω ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους μνηστῆρας μου... Μὰ ἦρθες ἀργὰ γιὰ νὰ κατακτήσης ἕνα ἀγαθὸ ποὺ ἀνήκει πειὰ σὲ ἄλλον...

»Πάψε λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀναστατώνῃς μιὰ καρδιά εὐαίσθητη μὲ τὰ τρυφερά σου λόγια... Μὴ μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω, ἐμένα ποὺ λὲς πὼς μ' ἀγαπᾶς... Ἄφησέ με ν' ἀκολουθήσω μὲ βῆμα σταθερὸ τὸν δρόμο ποὺ μοῦ χάραξε ἡ Μοῖρα.

»Ἡ Ἀφροδίτη, ὅπως μοῦ εἶπες, μὲ ὑποσχέθηκε σ' ἐσένα, ἐπάνω στὸ ὄρος Ἴδα, ὅπου παρουσιάστηκαν μπροστὰ σου γυμνὲς ἢ τρεῖς μεγάλες θεές... Ἡ μιὰ σοῦ πρόσφερε ἕνα θρόνο, ἡ ἄλλη τις δάφνες τῶν θριάμβων καὶ ἡ τρίτη σοῦ εἶπε μόνο: «Θὰ γίνῃς ὁ σύζυγος τῆς Ἑλένης».

»Αὐτὰ τοῦλάχιστον μοῦ διηγήθηκες ὁ ἴδιος, γιατί δυσκολεύομαι νὰ πιστέψω ὅτι ἡ τρεῖς θεές καταδέχθηκαν νὰ θάλουν ἐσένα ὡς ἐκτιμητὴ τῶν θελγῆτρων τους κι' ὅτι ἡ Ἀφροδίτη θὰ σοῦ πρόσφερε ὡς θραβεῖο ἐμένα. Πὼς μποροῦσε μιὰ θεὰ νὰ θεωρήσῃ τὸ κορμί μου ὡς τὸ μεγαλύτερο δῶρο γιὰ ἕναν θνητό; Αὐτὸ ὡς τόσο δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ κολακεύωμαι ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους σου... Δὲν σοῦ τὸ ἀρνοῦμαι, ὁ θαυμασμός μου ἀρέσει. Μὴν ἐξοργίζεσαι ὡστόσο γιατί ἀργὰ νὰ πιστέψω στὴν ἀγάπη σου... Στὰ μεγάλα πράγματα, ἡ πίστις ἔρχεται ἀργά...

»Θὰ χαίρομαι πολὺ ἂν πιστευα ὅτι προτίμησες ἐμένα ἀπὸ τὰ λαμπρὰ δῶρα ποὺ σοῦ προσφέραν ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. Ἡ καρδιά μου θάταν ἀπὸ σίδηρο ἂν δὲν ἀγαποῦσε τὸ στήθος, ὅπου χτυπάει μιὰ καρδιά σὰν τὴν δική σου... Μὰ διστάζω, τρέμοντας μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ μοῦ φαίνεται ἀδύνατο... Δὲν ξέρω τὰ παιγνίδια τῆς Ἀφροδίτης κι' ὁ δρόμος τῆς ἀμαρτίας μοῦ φαίνεται τρομερός...

»Ἐξ ἄλλου φοβᾶμαι... Ὁ ἄνδρας μου, ὁ Μενέλαος λείπει στὴν Κρήτη, μὰ νομίζεις ὅτι αὐτὸ εἶνε λόγος γιὰ νὰ ἔχῃς ἐσὺ κάθε ἐλευθερία; Ξέρεις τὴν παροιμία ποὺ λέει: «Τὸ χερί τῶν βασιλέων εἶνε μακρὺ...»

»Ἐπίσης, μὴν ξαφνιάζεσαι γιατί φεύγοντας ὁ σύζυγός μου μὲ ἄφησε μόνη μαζὺ σου... Ἐχει ἐμπιστοσύνη στὸν χαρακτήρα μου, στὴ ζωὴ μου ὀλόκληρη... Ἄν ἡ ὡμορφιά μου τὸν ἀνησυχῆ, ξέρει καλά τὴν ἀρετὴ μου καὶ ἡσυχάζει...

»— Ἐπωφελήσου τῆς ἀπουσίας τοῦ συζύγου σου», μοῦ λὲς ἐσὺ. Μὲ θάζεις ἔτσι σὲ πειρασμὸ καὶ μὲ τρομάζεις... Συνταράζεις τὴν καρδιά μου... Ὁ σύζυγός μου θρίσκειται μακρυά... Ἐσὺ, κοιμᾶσαι χωρὶς σύζυγο... Ἡ ὡμορφιά σου μοῦ ἀρέσει καὶ ἡ δική μου σὲ συναρπάζει... Καὶ ἡ νύχτες εἶνε τόσο μακρὲς... Ἀπὸ τώρα κιόλας τὰ λόγια μας συμφωνοῦν καὶ — δυστυχισμένη ποὺ εἶμαι! — εἶσαι γοητευτικός... Κ' εἶμαστε οἱ δύο μας μόνοι στὴν ἴδια κατοικία... Νὰ πεθάνω ἂν ὅλα δὲν μοῦ λένε: «Δέξου τὸν στὴν ἀγκαλιά σου!» Μὰ μὲ συγκρατεῖ ὁ φόβος τοῦ συζύγου μου... Ἀφοῦ τὰ λόγια σου δὲν μποροῦν νὰ μὲ πείσουν, γιατί δὲν καταφεύγεις στὴν βία, ἡ ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ μ' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε εὐθύνη; Μονάχα διὰ τῆς βίας θὰ μποροῦσε νὰ μὲ πάρῃς.

»Μὰ τί κάθομαι καὶ λέω ἀνοησίες...

»Ἄς πολεμήσουμε καλύτερα αὐτὸν τὸν ἔρωτα ποὺ θρίσκειται ἀκόμα στὴν ἀρχὴ του. Μιὰ φλόγα ποὺ μόλις γεννήθηκε σβύνει εὐκολὰ μὲ λίγο νερό...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ βασιλεὺς Πριάμ